

ÎNCHEIERE

15 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Ion Corolevschi
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Inconarm”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Bargan Teodor împotriva Societății pe Acțiuni „Inconarm” cu privire la eliberarea actelor pentru privatizarea locuinței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Inconarm” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 25 octombrie 2012, prin care acțiunea a fost admisă,

constată:

La 08 aprilie 2009, Bargan Teodor a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Inconarm” cu privire la obligarea eliberării actelor pentru privatizarea locuinței.

În motivarea acțiunii a indicat că locuiește împreună cu familia sa în apartamentul nr. 5 din blocul locativ nr. 92, str. Poștei mun. Chișinău, apartament cu două odăi și suprafața de 31,8 m.p.

Sustine că blocul nr. 92 din str. Poștei mun. Chișinău se află la balanța pârâtului, fiind repartizat în fondul departamental al acestuia la 10 aprilie 1997, în baza deciziei administrației și comitetului sindical nr. 7 din 10 aprilie 1997.

Menționează că s-a adresat societății pârâte cu cerere, prin care a solicitat eliberarea actelor necesare în vederea inițierii procedurii de privatizare a apartamentului nr.5 pentru a fi depuse la Comisia municipală de privatizare a fondului de locuințe a Consiliului mun. Chișinău, însă în mod verbal demersul a fost respins.

Consideră că în condițiile în care imobilul din str. Poștei 92, mun. Chișinău nu se află în capitalul social al întreprinderii pârâte, dânsul are dreptul a solicita, în condițiile Legii privatizării fondului de locuințe, la privatizarea apartamentului nr. 5 din acest bloc.

Afirmă că, în vederea aplanării litigiului pe cale extrajudiciară, a înaintat pârâtului cerere prealabilă prin care a solicitat în mod repetat eliberarea actelor solicitate, cerere rămânând fără satisfacere.

Consideră drept ilegal refuzul de a i se elibera actele necesare în vederea inițierii procedurii de privatizare, or, majoritatea locuințelor acestui bloc sunt privatizate, fapt ce exclude existența unor motive întemeiate în vederea respingerii demersului său.

Cere obligarea pârâtului să elibereze copia certificată a fișei de locuințe și a tabelului nominal pentru ap. 5 din str. Poștei, 92 mun. Chișinău în vederea prezentării Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe a Consiliului mun. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 25 octombrie 2012, a fost admisă acțiunea și obligată SA „Inconarm” să elibereze copia certificată a fișei de locuințe și a tabelului nominal pentru ap. 5 din str. Poștei, 92 mun. Chișinău în vederea prezentării Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe a Consiliului mun. Chișinău. Totodată s-a încasat din contul SA „Inconarm” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 100 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2013, a fost respins apelul declarat de către SA „Inconarm” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 20 mai 2013, SA „Inconarm” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând a fi neîntemeiată și emisă cu interpretarea eronată a normelor de drept material.

Susține că deține drept de proprietate asupra imobilului amplasat în mun. Chișinău din str. Poștei 92, fapt ce se confirmă prin Adeverința de privatizare nr. 18/03 din 14 noiembrie 2005 și extrasul din Registrul Bunurilor Imobile.

Cu referire la prevederile Legii privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10 martie 1995, menționează că premiza necesară pentru privatizarea spațiilor locative este apartenența acestora statului, organizațiilor obștești asupra cărora statul și-a declarat dreptul de proprietate.

Consideră că instanțele inferioare au examinat în mod superficial litigiul și interpretat eronat legea materială, deoarece din momentul privatizării și eliberării adeverinței de privatizare asupra bunurilor imobile incluse în capitalul societății, înstrăinarea fondului locativ ce-i aparține cu drept de proprietate, în condițiile Legii privatizării fondului de locuințe, nu este posibilă.

Indică că bunul imobil este proprietatea sa și în condițiile legii, nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea, afara numai pentru o cauză de utilitate publică.

Afirmă că eliberarea cărorva acte premergătoare privatizării fondului de locuințe nu este posibilă, iar instanțele inferioare întru susținerea poziției nu au făcut trimiteri la careva acte normative prin care ar fi impusă să elibereze, în calitate de proprietari ai imobilului, acte premergătoare privatizării, fiind calificată drept premisă de deposdare a dreptului său de proprietate.

Consideră drept eronate concluziile instanțelor inferioare, precum că eliberarea actelor solicitate pentru prezentarea acestora Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe constituie doar o etapă pregătitoare și nicidecum nu confirmă privatizarea sau dreptul de privatizare a locuinței, or, instanța a stabilit scopul pentru

care se solicită eliberarea actelor, deși trebuia să stabilească că intimatul nu poate beneficia de dreptul la privatizare, în condițiile în care imobilul dat deja constituie proprietate privată.

La fel consideră că referirile instanței la prevederile Regulamentului privind achitarea unor datorii certe ale statului față de participanții la privatizare din contul valorilor mobiliare ale statului în societățile pe acțiuni supuse privatizării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 482 din 29 martie 2008 nu au relevanță și tangență la speța dată.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Inconarm” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de

lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SA „Inconarm” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SA „Inconarm” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Inconarm” se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Ion Corolevschi

Tamara Chișca-Doneva